Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 634/2015
16.07.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Р.Ж. из Г.М., чији је пуномоћник Р.С., адвокат из В., против туженог СП Л. А.Д. Б., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6985/12 од 05.11.2014. године, у седници од 16.07.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6985/12 од 05.11.2014. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6985/12 од 05.11.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Ваљеву П1 бр. 781/12 (2010) од 19.10.2012. године, а одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби. Наведеном првостепеном пресудом одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. 01-4045 од 22.09.2010. године и да се тужени обавеже да га врати на рад сагласно уговору о раду од 29.04.2002. године и анексима од 24.05.2006. и од 19.02.2007. године, означених бројева. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 2. овог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а битна повреда из тачке 12. цитиране законске одредбе на коју се ревизијом указује, не може бити разлог за изјављивање ревизије на основу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, на радном месту кондуктера на основу уговора о раду од 29.04.2002. године. Тужени је побијаним решењем од 22.09.2010. године отказао тужиоцу уговор о раду на основу члана 179. став 2. Закона о раду у вези

члана 16. тачке 4. и 5. уговора о раду због учињене повреде радне обавезе: незаконито располагање средствима предузећа, противправно прибављање материјалне користи на штету предузећа и преправљање или брисање документације у вези наплаћених услуга. Из тих разлога му је претходно 16.08.2010. године доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Приликом извршене интерне контроле дана 10.07.2010. године на аутобуској линији С.– В., утврђено је да је тужилац као кондуктер издао једној путници карту бр. 33311 у износу од 210,00 динара на релацији Љ.– В., која није била уписана у контролни лист за тај дан јер је у истом као почетну карту уписао путну карту бр. 33312, што упућује на то да је два пута извршио продају једне исте карте, а при том новац није предао туженом, при чему је на спорној карти било више ознака нумератора један преко другог. Контролор је предметном приликом код тужиоца пронашао и карте које су већ биле продаване претходних дана. Вештачењем преко судског вештака графолога утврђено је да на спорној путној карти бр. 33311 постоје два различита отиска нумератора са два различита датума.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да је тужиоцу законито и у законитој процедури отказан уговор о раду, с обзиром да је он извршио повреде радних обавеза које су му стављене на терет побијаним решењем о отказу уговора о раду, које је донето на основу одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду у вези члана 16. тачке 4. и 5. уговора о раду.

Како је у конкретном случају поуздано утврђено да је тужилац два пута извршио продају једне исте карте, а да притом новац није предао туженом, чиме је учинио повреду радне обавезе незаконитог располагања средствима предузећа из члана 16. тачка 4. уговора о раду, то је без утицаја његов ревизијски навод да критичном приликом у интерној контроли није констатован мањак. Пре свега зато што би то указивало на противправно прибављање материјалне користи на штету предузећа као повреде радне обавезе из члана 16. тачка 5. уговора, што није од значаја када је поуздано утврђено постојање повреде из тачке 4, као и зато што се овим ревизијским наводом оспорава утврђено чињенично стање, из ког разлога се ревизија не може изјавити на основу члана 407. став 2. ЗПП.

Преостали ревизијски наводи којима тужилац понавља да је наведену грешку у раду учинио као последицу хроничног умора због неједнаког третмана кондуктера са пребивалиштем у В. у односу на њега, били су предмет правилне оцене другостепеног суда, које овај суд у потпуности прихвата.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка, на основу члана 153. став 1. ЗПП.

Из изложених разлога Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.